

M O N T E A L E G R E

MAANDBLAD ten dienste van de Gereformeerde Kolonie te Monte Alegre
Paraná - Brasil

R e d a c t i e

M. B O S

A. N A P

R. N A U T A

Adres Redactie: Monte Alegre, Paraná, C.P. 71, Brasil.

Correspondentieadres in Nederland: R.J. Groenveld

Englumstraat 9, Oldehove Gn

Gironummer 982435.

Abonnementsprijs: In Brasil: NCr\$ 3,35 per halfjaar.

In Holland of elders: f. 5,50 of Am\$ 2,= per hlfjr.

Verschijnt maandelijks.

I N H O U D :

Pag.	2	Schriftverdenking.
"	4	'Hoe het begon', de voorgeschiedenis van de kolonie te Monte Alegre IV.
"	5	Voor de Leesportefeuille.
"	6	Gedicht.
"	7	Dankbetuiging.
"	7	Van de Bibliotheekcommissie.
"	8	Kritische Kroniek.
"	9	Persschouw.
"	10	Rubriek voor de Vrouw.
"	11	Advies aan alle goede Govers en Geefsters.
"	12	Jeugd rubriek.
"	13	Wij lezen samen de "Institutie".
"	14	Zending en Evangelisatie.

De Heere als lantaarndrager.

En het zal geschieden te dien tijde, Ik zal Jeruzalem met lantaarnen doorzoeken; en ik zal bezoeking doen over de mannen, die stijf geworden zijn op hun droesem, die in hun hart zeggen: De Heere doet geen goed, en Hij doet geen kwaad.

Zefanja 1 : 12.

De profeet Zefanja was tot zijn ambt door God geroepen in een periode van toenemende afval. Volgens de mening van velen heeft hij gesproken na het optreden van koning Josia, ongeveer in dezelfde tijd waarin ook Jeremia geprofeteerd heeft. Het was een woelige periode. Het feit reeds, dat tijdens Josia tot twee keer toe een ingrijpende hervorming werd nodig geacht, bewijst dit duidelijk.

In brede trekken en in plastische taal geeft de profeet een schildering van de afval zijner tijdgenoten, die in de stad van God, Jeruzalem, op de brutaalste wijze de zonde tot heerschappij brachten en om God noch gebod zich bekommerden.

In onze tekst tekent hij met name tweeërlei zondige levenshouding, die velen radicaal de eerste beginselen van de verborgen omgang met de God des verbonds voorbij deed zien. Zij is eens in een dissertatie gekenscherpt met twee kunsttermen: als 'praktisch epicurisme' én als 'praktisch deïsme'. Let wel: het waren bij hen geen bewust aanvaarde theorieën, maar publieke levenshoudingen.

Wat het 'epicurisme' betreft, strikt genomen, is dat een typerend voorbeeld van de in alle eeuwen weer doórbrekende valse 'filosofie der vrijheid'. De menselijke geest kan en mag naar Epicurus' leer zich boven de dwang van het 'lot' en ook boven die van alle 'god' uitheffen, als hij maar de moed grijpt, waarlijk te geloven in zijn eigen vrijheid.

Durf genieten!—Ziedaar de consequentie van het geloof in de vrijheid van de mens. Bij Epicurus zelf gaat het in dit alles zeer bepaald om een filosofisch inzicht, dat zijn consequenties vraagt; het was hem volstrekt niet te doen om de wilde wellust van het ongebonden leven zelf, al hebben vele karikaturisten dat helaas van zijn leer gemaakt. Bij hem was het een bepaald filosofisch inzicht, dat de maar al te vaak gebonden mens de vrijheid wilde, en hem zijn eigen arm wilde laten heil verschaffen in het soevereine uitroepen van zich zelf tot koning.

Van de op deze leer gebouwde levenshouding nu maken velen een karikatuur, door, al of niet onder beroep op deze 'vrijheids'theorie, zonder blikken of blozen zich over te geven aan een vadsigheid, die alle beweging doodt, alle ambtelijke ijver breekt, het menselijke leven in het slop van autarkie en zelfverzadiging stillegt, en als het mogelijk was, zelfs van de knechten van de Heere de verzorgers van het eigen vlees zou maken.

Dit 'praktisch' epicurisme nu tekent de profeet onder het beeld van mensen die 'stijf op hun droesem zijn geworden'. Zij zijn te vergelijken met goedkope wijn, die niet op tijd is overgestort in nieuwe zakken of vaten. Het was de vaste gewoonte, wijn van min edele soort na verloop van tijd in andere zakken over te storten, wanneer de most was uitgegist. Wordt dit nagelaten, dan vormde zich in de onderlaag een soort van drabbig bezinksel, de 'heffe', de 'droesem', en tengevolge daarvan werd dan heel de wijn stroepachtig dik; de smaak werd bedorven, de kracht ging er uit. Het produkt werd minderwaardig.

En zó ziet nu de profeet de geldmannen, de 'kramers' van zijn dagen. Het zijn die aan alle theocratisch ambtsbesef ontzonken kapitaalkracht grote-stads-heren, die de zonde van de zelfzucht ijverig bedrijven met hun kapitaal. Ze werken er niet mee in de dienst der theocratie en daarvoor het welzijn der wereld, maar laten het lieve geld rondcircelen in hun eigen benepen levenskringetje. De praktische epicuristen. Zij 'leefden lekkerlijk op de aarde', gelijk het elders heet in de bijbel. En zij deden dat 'in de laatste dagen', gelijk de profeet dit uit moet drukken.

Wat voorts het deïsme betreft: gewoonlijk verstaat men daaronder een bepaalde uitloper van een denksysteem, waarbij God min of meer geplaatst wordt buiten het wereldbestuur. God heeft naar deze mening mogelijk wel de wereld geschapen, maar Hij houdt Zich toch buiten de zaken van haar dagelijks bestuur. Hij bekommert zich verder niet om haar. Er is geen sprake van, dat Hij onafgebroken in voor het geloof aanwijsbare werkingen zou ingrijpen op het rad der geschiedenis, ook niet door b.v. een steeds opnieuw in bijzondere zorg opleggen, en handhaven van de wet van God. De mensheid is op zich zelf aangewezen. Zij mag niet zonder meer een valse vrijheid, in de zin van: bandeloosheid, proclameren tot haar recht; want er zijn wel degelijk zekere banden. Alleen maar: die banden kan de mens zelf om zich leggen. Niemand daarboven zal hem daarbij hinderen willen. Men moet niet langer geloven aan het sprookje van een God, die 'goed doet', d.w.z. loon uitkeert aan wie Hem dient, of 'kwaad doet', d.w.z. bezoeking brengt over wie zich zelf in dit leven in zelfvoldaanheid weiden wil. De mensheid bouwt zichzelf, en ook haar levensleer, uit eigen kracht en inzicht op.

Zonder dat nu in Jeruzalem de mensen, tegen wie Zefanja het heeft, zulk een theorie verdedigen, wat trouwens reeds door de wet van Israël zou veroordeeld zijn, kwam toch hun levenspraktijk met deze leer wonderwel overeen. Tegenover de waarschuwende stem der profetie, die nog altijd de straf aan de zonde verbond, en genadeloon in uitzicht stelde aan wie God diende met een ernstige wil, stelden zij het gebaar van een twijfelachtig schouderophalen: 'Jahwe doet geen goed en ook geen kwaad'. Wie zag er nu iets van, dat de deugd beloond werd, en de ondeugd gestraft? En waar bleef de dag van Jahwe's toekomst? En wat was dat voor overspannen rechtsterm: 'Schatten vergaderen in de laatste dagen?' Kom, kom, voor het heden geldt de nuchtere werkelijkheid: 'De Heere doet geen goed en Hij doet geen kwaad'. Onvoltooid tegenwoordige tijd; men moet de kalender bijhouden.

Deze dubbele 'moraal' lei een rookgordijn over de verbondsstad Jeruzalem.

De één stelde, quasi-epicuristisch, een vals begrip van vrijheid voor. De ander, quasi-deïstisch, een gebondenheid. De één riep zijn eigen wil tot maatstaf uit, de ander maakte zijn eigen maatstaf tot de wil, die door een zwijgende God wel goed gevonden zou worden. De één lei een rookgordijn over zondaren en vromen in hun opkomst, de ander over diezelfde in hun uitkomst. De één zei: het komt er niet op aan, hoe ge het uitgangspunt van het leven neemt; gij moet uzelf maar durven wezen. De ander zei: ge moet niet bang zijn, dat aan het eind de wegen van de mensen voor de eeuwigheid zich scheiden.

Zij maakten dus samen - ieder op eigen wijze - een allegaartje van vromen en goddelozen.

En daartegenover nu stelt de profeet, dat de Heere met een lantaarn Jeruzalem doorzoekt. Scherp licht werpt Hij over goddelozen en vromen. In hun opkomst.

En in hun uitkomst. Alle hoeken en gaten van de stad doorzoekt de Here in het komend oordeel, als de Chaldeeën de strafroede Gods straks

zullen zijn. En dan zal blijken, dat inderdaad toch de Heere wel degelijk goed en kwaad, loon en straf brengt; dat hij de uitkomst dus verschillend doet zijn tussen mensen en mensen. En de verborgene schande van de één wordt in het licht geplaatst tegenover de verborgene dienst des Heeren in het hart bij de ander: ook de opkomst van het leven wordt blootgelegd in zijn goede of kwade wortel.

Zo is die lantaarn een instrument van het gericht. Maar een weldaad van genade tevens. Want wie kerk en wereld niet in hun fundamentele wezen onderscheidt, die heeft een sluier geworpen over de wet, het begin en het einde der dingen in de nevel gezet, en gaat in leugen te gronde. Onze vrijheid is slechts onze ambtelijke dienstbetoning aan de enige Wetgever. En door het indragen van Zijn wet, en door het dragen van Zijn 'lantaarn' maakt God geschiedenis, ook voor u die dit woord in de bijbel leest. Zijn 'lantaarn' is een profetisch symbool: niet alleen van Gods alwetendheid, doch ook voor Zijn voorzienigheid en rechtshandhaving liggen alle dingen 'naakt en open'. Een symbool van de 'zeven ogen' van Jahwe, die de ganse aarde doorlopen. Een symbool, dat ons betekenen komt, dat de spreuk: 'alles of niets' geen abstractie is, noch daarvan de legimitatie, doch concrete ordening voor de orde van de dag. Dat ze niet maar het slotbetoog is in hemelspreuken, doch logica brengt in aardse gesprekken. Tempelgesprekken? Ja, - maar vooral ook: tafelgesprekken.

(Uit Schriftoverdenkingen van Dr. K. Schilder, deel II, pag. 176 vv)

H O E H E T B E G O N (IV)

De voorgeschiedenis van de Kolonie te Monte Alegre

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

Het vorige artikel eindigde met het verhaal, hoe de directeur van de 'Stichting Landverhuizing', Ir Hartland, op onze uiteenzetting en verdediging van onze plannen en ideeën over emigratie had gezegd: U hebt mij overtuigd, dominee, en ik zal u voortaan altijd helpen!

We waren verbaasd en ontroerd en dachten (wat we later zo dikwijls gedacht hebben in de geschiedenis van onze kolonie): dit is van de Heere geschied en het is wonderlijk in onze ogen! U kunt daar in komen, als u weet hoe groot de tegenwerking was geweest tegen de Geref. Emigratie-vereniging Friesland, zoals ik al memoreerde, en dat onze kleine vereniging nu ze maar de volle steun van de machtigste man van de Stichting Landverhuizing werd toegezegd. Wij hadden trouwens in onze uiteenzetting een gevoelige snaar aangeraakt, of liever: in onze eenvoudigheid een pijl afgeschoten, die tussen de gespen en het pantser raakte: de opmerking over de sociale kant van een kolonie-met-de-kerk-in-het-midden, nl dat in noodgevallen onderlinge hulp werd verleend en armoede voorkomen. De Stichting had nl heel wat moeite gehad met mensen, die op de een of andere manier mislukten, of, omdat ze moeilijkheden kregen, op kosten van de Stichting teruggebracht moesten worden naar het vaderland. Daarover had men van regeringswege de Stichting meermalen berispingen gegeven, dat ze beter moesten uitkijken wie ze wogstuurden, want dat het land door zulke gevallen op grote kosten werd gejaagd, en de Nederlandse emigratiedienst een slechte naam kreeg in het buitenland.

De Stichting heeft zich van het begin af aan haar toezegging gehouden. We hebben altijd op de meest vlotte en prettige wijze met

haar samengewerkt, en de stichting van onze kolonie is door haar mogelijk gemaakt en bevorderd. Nergens ter wereld is een kolonie geweest, die op zulke gunstige en voor haar zo weinig risico brengende voorwaarden is gesticht als de onze. We hoefden voortaan maar telefonisch een onderhoud af te spreken, als we raad nodig hadden, en ze noemden een uur dat ons paste en we werden dadelijk toegelaten tot de hoogste instantie, de directeur of de onder-directeur. We werden steeds zeer vriendelijk ontvangen. Eerst werden we voorzien van koffie en een sigaar, en dan begon ons onderhoud met de heren, alsof we onder vrienden zaten. Ik herinner me nog als de dag van gisteren, dat onze pioniers gingen vertrekken: hoe snel of hun papieren klaar waren, terwijl anderen maanden lang van het kastje naar de muur werden gestuurd. En hoe we samen om de tafel zaten "uit te voeren" wat er mee moest, en er allerlei hoge ambtenaren bij geroepen werden, om raad te geven wat we moesten en konden meenemen. En zo hebben zij ook gezorgd voor het prachtige project, dat met de firma Klabin is opgesteld, en dat ze voor onze mensen hadden bestemd. En hoe ze steeds vol zorg waren, dat onze emigranten goed terecht zouden komen en ons waarschuwden, als er plannen waren, die niet safe waren.

Intussen was het bestuur begonnen, zijn andere opdracht te vervullen; de vereniging zo veel mogelijk te laten voorlichten door ter zake kundigen.

De eerste, die voor de Vereniging is opgetreden was de heer Inia; zoals ik al verteld heb de secretaris van de Friese Emigratie-vereniging, die grote ervaring had verkregen door het stichten van kolonies van gereformeerde emigranten in Argentinië, die zeer geslaagd waren en een bloeiend kerkelijk leven leidden.

En uit de praktijk werden we voorgelicht door de heer Lolke Dijkstra, die in Carambei een bloeiend veehoudersbedrijf had gesticht. Later, toen ik in Brazilië was, heb ik zijn weduwe nog bezocht in het prachtige huis, dat zij bewoonden op Pilatus aldaar (hij was intussen overleden). 't Was leerzaam eens een insider te horen over de ervaringen in het land, waar wij onze zinnen op gezet hadden, van iemand, die daar gepioneerd had en goed geslaagd was in een kolonie, die opgericht was naar onze ideeën van wat een gereformeerde kolonie behoorde te zijn.

Nijverdal.

Ds. J. van Dijk.

V o o r d e l e e s p o r t e f e u i l l e

Sinds ongeveer een jaar ontvang ik, zonder vragen, een tijdschrift, uit Nederland toegestuurd, getiteld "NIEUWS UIT ZUID-AFRIKA".

Het is een uitgave van de Nederlands Zuid-Afrikaanse Werkgemeenschap, en beoogt meer bekendheid met Zuid-Afrika te kweken, in het bijzonder voor emigranten. Echter, de orientatie is breder dan de speciale emigratievoorlichting. Op cultureel- en historisch gebied worden belangrijke bijdragen geboden. Ook veel biografische schetsen van belangrijke personen uit de Zuid-Afrikaanse geschiedenis, en uit de emigratiewereld komen er in voor. Elk blad is verlicht met vele foto's en reproducties van historische tekeningen en kaarten.

Het blad verschijnt eenmaal per maand, en schijnt gratis toegezonden te worden. Over het geestelijke leven wordt weinig geschreven. Het is een echt neutraal blad, wat uiteraard ook alleen maar te verwachten is van een dergelijk orgaan. We zullen het blad geregeld in de portefeuille laten circuleren.

R.N.

een jaarabonnement op het Maandblad te geven, op kosten van de Bibliotheekcommissie. En als de Meester in Hollands is, zal hij hem misschien een bezoek kunnen brengen.

Het resterende geld, met wat er in de afgelopen vier maandenweer bijgespaard is, zal wel allemaal nodig zijn om de 'overtocht' te betalen.

We gaan dus weer rustig verder, want de kast is nog lang niet vol!

R. Nauta.

K R I T I S C H E K R O N I E K

Alsdát Uw Kroniekschrijver op een goede dag bemerkte, dat zijn beste vriend, de acte-tas, een het einde van zijn veelbewogen bestaan gekomen is. En bij het afscheid nemen vermenigvuldigen zich als vanzelf de gedachten.....

Immers, we spraken van een vriend.

Hij was een vriend, die zo vriendelijk is geweest gedurende bijna 15 jaar al de kopzorgen te dragen, de vele en vele mappen en paperassen, de ontelbare boterhammen en kledingstukken, de vele duizenden guldens en de vele miljoenen, zo niet miljarden cruzeiros.

Hij was een vriend, die steeds bij en in de hand was, en die zelfs in moeilijke dagen niet van mij week.

Hij was een vriend, die mijn trouwe metgezel was op al die avondlijke tochten naar cursus en les, volgepropt met boeken en schriften.

Hij was mijn metgezel, toen ik op vrijersvoeten was. Hij was mijn metgezel, zelfs op mijn huwelijksdag en op mijn huwelijksreis.

Hij ging mee naar Amerika, naar Brasil. En op de boot mocht hij de kostbaarste zaken, ja zelfs smokkelwaar, dragen.

Ja, mijn oude schoenmaker moest eens weten, waartoe zijn koopwaar gekomen is. Ik kocht hem op een zaterdagmiddag voor f. 10,=, en in die tijd was een dergelijke tas eigenlijk een beetje duur.

't Was dan ook een deftige tas, met een vòòrvak er in. Dat was iets moois. Altijd nog een schoon en beschermd vakje apart.

Mijn moeder keek wel wat zuinig. Duur! Ja, maar het was al gebeurd. En 't bleek weldra nodig ook.

Alsdát Uw Kroniekschrijver maar zeggen wil, dat kleine onbeduidende zaken grote waarde in het leven kunnen hebben.

Wie denkt er nu aan een tas, als iets, waaraan het wel en wee van zoveel zaken heeft afgehangen?

Immers, wat was er van Uw Kroniekschrijver terecht gekomen, zonder zijn tas? En wat was er van 's mans vrijerij terecht gekomen zonder zijn tas? En wat zou er van al die pakketten cruzeiros terecht gekomen zijn zonder tas?

Alsdát, zoals reeds gemeld, het einde van 's tassen bestaan gekomen is. Alles ging ineens kapot. En daarmee was een eervol leven afgesloten en dient hij thans tot speling ende vermaak der kinderen.

Het vergaat den tas daarbij als de mensen.

En bij het bepeinzen van dit alles kijkt Uw Kroniekschrijver met eerbied en verwachting naar zijn nieuwe tas. Hij is nog zo mooi.

Hij is ook weer iets groter, en, ook niet goedkoop.

En met deze tas zet de geschiedenis zich voort. 't Zal wel nodig zijn ook. Wat zou er verder terecht komen van de man zonder zijn tas?

Het moge den tas gegeven worden vele jaren zeer vele cruzeiros novos, triljoenen liefst, en vele andere documenten en zaken te dragen.

En verder, dat er plaats blijve voor enige lectuur, dat niet op het stof

dezer aarde georiënteerd is. Tot nu toe was het vòòrvakje daarvoor bestemd. Met als gevolg, dat het zo dikwijls over het hoofd gezien werd. Thans is de accommodatie beter: nu zijn er drie gelijke vakken. Dat kan er beter om zijn. Immers, de geestelijke zaken moeten niet in een vòòrvakje zitten, maar moeten als een zoutend zout het ganse leven zouten.

Alsdát Uw Kroniekschrijver dit graag zou willen beteren.

SPECTATOR.

P E R S S C H O U W

In "Kerk en Woord", het blad van de Zuid-Afrikaanse Kerken, stond in het nummer van 1 maart jl het volgende artikel:

BEHOREN DE DIAKENEN OOK TOT DE KERKERAAD ?

Over deze aangelegenheid bestaat veel verschil van gevoelen. Sommigen zeggen: Ja, de diakenen behoren er wél bij, zie maar eens wat er staat in de Ned. Gel. Bel. art. 30: 'Wij geloven, dat deze ware Kerk geregeerd moet worden naar de geestelijke politie, die ons onze Here heeft geleerd in Zijn Woord; namelijk, dat er Dienaars of Herders moeten zijn, om Gods Woord te prediken en de Sacramenten te bedienen; dat er ook Opzieners en Diakenen zijn, om met de Herders te zijn als een Raad der Kerk.

Anderen wijzen daarentegen op de onderscheiden artikelen van de Kerken-ordening, waarin gesproken wordt van de 'Kerkeraad en de Diakenen', b.v. artt. 4, 5, 10, 22.

Volgens de K.O. behoren dus de diakenen niet bij de Kerkeraad.

Dit lijkt nogal een ernstige tegenstelling tussen de Belijdenis en de K.O. Sommigen zijn zelfs van oordeel, dat een Generale Synode deze tegenstelling moest wegnemen, b.v. door de K.O. te wijzigen.

Maar is hier in werkelijkheid wel zulk een tegenstelling ?

Wanneer de Geloofsbelijdenis spreekt over 'de Raad der Kerk', doelt ze op het ambtelijk geheel van predikanten, ouderlingen en diakenen en voegt eraan toe: 'door dit middel zullen alle dingen in de Kerk wel en ordelijk toegaan'.

Maar wanneer de K.O. spreekt over de 'Kerkeraad', waartoe ze dan niet rekent de diakenen, doelt ze op het regerend college van predikanten en ouderlingen, dat ambtelijk regeert en de tucht handhaaft. Zulk een regeerambt hebben de diakenen niet. Daarom rekent de K.O. de diakenen zeer wijselijk daar ook niet bij.

De Belijdenis spreekt dus over het 'wel en ordelijk toegaan' van 'alle dingen in de Kerk' en daarin hebben de diakenen krachtens hun ambt ook een taak. In hun ambt zijn de diakenen gelijkberechtigtd met de predikanten en ouderlingen. De K.O. gaat naar haar aard nader op 'alle dingen in de Kerk' in en regelt de dingen, die de ambtsdragers, ieder krachtens zijn eigen ambt, alzo te doen hebben.

Zaken waarin de diakenen gelijkgerechtigd zijn met de predikanten en ouderlingen, zijn volgens de K.O. b.v. het beroepen en laten vertrekken van een Dienaar des Woords (artt. 4, 5, 10), verkiezing van ouderlingen en diakenen (art 22), de *sensure morum* (art 81). x) Aangezien de K.O. (gelukkig) niet alles betreffende de aangelegenheden van een plaatselijke kerk regelt, zijn er, naast de genoemde zaken, nog wel heel wat andere dingen te noemen, waarin de diakenen

ambtelijk meespreken, b.v. financiële kwesties, aankoop en verkoop van gebouwen, kerken en pastorieën, het aangaan van leningen enz., kortom, alle dingen, die niet rechtstreeks raken de regering der kerk, maar meer behoren tot de taak van een kerkeraad als een algemeen besturend college.

Kort samengevat zouden we kunnen zeggen: De Belijdenis spreekt over de kerkeraad, zoals deze alle dingen regelt, opdat het 'wel en ordelijk' toegegaat in de gemeente. Maar de K.O. maakt onderscheid overeenkomstig de ambten en spreekt over 'kerkeraad' als ze de vergadering van de regerende ambtsdragers bedoelt en van 'kerkeraad met diakenen' als ze het op de gemeenschappelijke taken.

Welke nu de gemeenschappelijke taken zijn, daarin heeft elke kerkeraad een grote mate van vrijheid. Op twee dingen moet gelet worden: ten eerste op de eenheid van alle ambten in onze Here Jezus Christus, ten tweede op de verscheidenheid der ambten.

In mijn eerste gemeente met een zeer kleine kerkeraad deden we alles samen, met dien verstande dat de wijze diakenen in tuchtzaken niet 'het hoogste woord' voerden en dat de ouderlingen en predikant in diakonale gevallen niet 'het eerste woord' voerden.

Ik geloof, dat het beslist niet kwaad ging. Maar in Groningen, met veertig ouderlingen en twintig diakenen doen we het wel anders! Daar hebben we een boekje met regelingen. Maar van moeilijkheden in lezen hebben we geen last. De diakenen vergaderen wekelijks apart voor hun zaken en de predikanten met ouderlingen hebben hun 'smalle kerkeraad', terwijl we ook hebben een 'brede kerkeraad' als algemeen besturend college.

Van tegenstellingen tussen de Ned. Gel. Bel. en de K.O. gevoelen we in de praktijk niets, terwijl we toch beide 'handhaven'.

P.K. Keizer.

 Publiek voor de Vrouw

 ++++++

Laten we hopen, dat de regen de laatste dagen de gezaaide en geplante groenten vlug zal doen groeien, zodat de tijd van schaarste op dit gebied spoedig voorbij zal zijn.

In elk geval zal het nog wel een paar weken duren, vóórdat we weer oelap te kust en te keur van eigen grond groenten kunnen uitzoeken. Més te meer reden, om met dat wat we nog hebben of bij de groenteboeren zuinig om te springen.

Iedere rechtgeaarde voedingsvoorlichtster zal zo'n toestand aangrijpen en nog eens wijzen op het nut van rauwkostvoeding, en u mag dus niet euvel duiden, dat ik nog een poosje op dit chapter loerborduurt.

Dat in rauwe groente veel vitamine C zit weet iedereen wel, en door de intensieve propaganda voor vitamine C zouden we bijna vergeten, dat we die groenten ook zo hard nodig hebben voor de zouten. Dit geldt vooral voor de ijzerzouten, die in de melk totaal ontbreken, in tegenstelling tot kalk, dat wel veel in melk voorkomt. En wat de zuinigheid betreft, hebt u ook gemerkt, dat u van rauw gebruikte groenten nog niet de helft nodig bent van wat u gebruiken moet als u de groente kookt. Allemaal voordeel dus.

Nu nog een paar recepten om te maken:

1. Allereerst een goede bekende: stamppot rauwe andijvie met spekjes. Aardappels koken (met zoveel water+zout dat het water op is als de aardappels gaar zijn). Het spek in dobbelsteentjes snijden en zachtjes uitbakken. Bij de andijviestronk de pit aan de onderkant er uit snijden, omdat die erg bitter is; millimeter fijn snijden, goed wassen, uit laten lekken en door de gare aardappels stampen; hete spekjes en spekvet erover gieten, een scheut azijn in de koekepan warmen en daarmee de stamppot op smaak afmaken.
2. Dezelfde andijvie (ook de krulandijvie die we hier hebben) kunt u verwerken tot een slaatje apart bij aardappels (gebakken b.v.) of rijst. De andijvie wordt dan na het snijden vermengd met een slasausje dat gemaakt wordt door 4 lepels olie, 2 lepels azijn, wat mosterd, peper en zout door elkaar te roeren. Even goed kloppen met een vork of garde om de olie en de azijn te vermengen. Na een poosje is de harde andijvie door de olie uit het sausje vrij zacht geworden.
3. Rauwe wortels geraspt en dit met eenzelfde sausje vermengd, opgediend met rijst en bonen is toch een maaltijd om van te smullen, niet?
4. In plakjes gesneden tomaten mogen bij deze opsomming niet ontbreken. Bestrooien met peper en zout.
5. Als laatste in de rij nog een frisser en gezonde broodbelegging. Kent u citroenkaas? Het recept is als volgt:
30 gram (2 afgestreken lepels) boter - smelten.
Sap van 1 citroen+schil van een halve citroen
125 gram (12½ lepel) suiker.
1 goed losgeklopt ei.
Dit alles bijelkaar doen en de massa onder goed roeren laten binden door het schaalpje in een pannetje met kokend water te zetten. Blijven roeren totdat de massa dik is en dan in een jampotje overdoen.

J.C.D.

ADVIES aan alle goede gevers en geefsters.

Wij kennen onze toegewijde Consul te Curitiba te goed, om te denken dat hij kwade bedoelingen in de zin zou hebben, wanneer hij zegt:

"De slechtste dienst, die Uw vrienden U kunnen aandoen is het zenden van een POSTPAKKET".

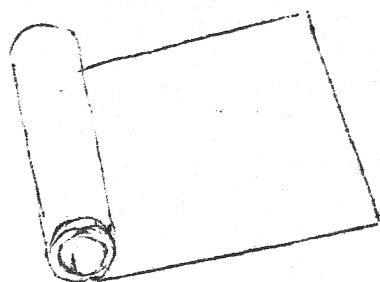
Integendeel, hij gunt ons allen graag een verrassing.

En toch is het maar al te waar. De heer Van den Berg kan treffende staaltjes van scheeps- haven- en postroverij vertellen. De procedure om grote postpakketten is meestal een hele lijdensgeschiedenis, waar onredelijk hoge invoerrechten de mensen vaak doen besluiten om de zaak maar weer terug te zenden. Van dat 'terugzenden' komt echter weinig terecht.

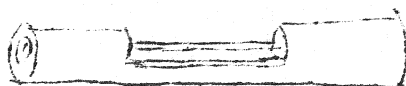
Bij een recent geval werden we hierbij ook weer bepaald. De goedwillende beambte gaf ons toen deze raad: Als men iets wil zenden, laat de aangegeven waarde dan beneden de \$ 5,= blijven; dat is vrij. Zendt men meer dingen tegelijk, stuur het dan apart. Wil men dure dingen sturen, laat men dan bedenken, dat de ontvanger ongeveer 70 - 80% invoerrechten moet betalen. En dan kan men niet meer van 'geschenk'spreker

JEUGDRUBRIEK

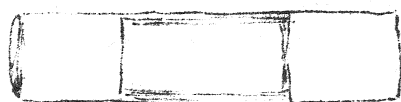
Deze keer maken we een Jacobs ladder van papier.

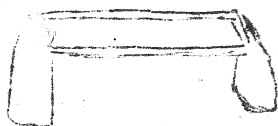
1. Neem een strook niet te dik papier (eventueel krantenpapier), ongeveer tienmaal zo lang als breed. 12 x 120 cm is een goed formaat. Rol deze strook op als aangegeven, maar zorg er voor, dat het open gat van de rol ongeveer $1\frac{1}{2}$ cm middellijn heeft. Plak het einde op de rol vast.

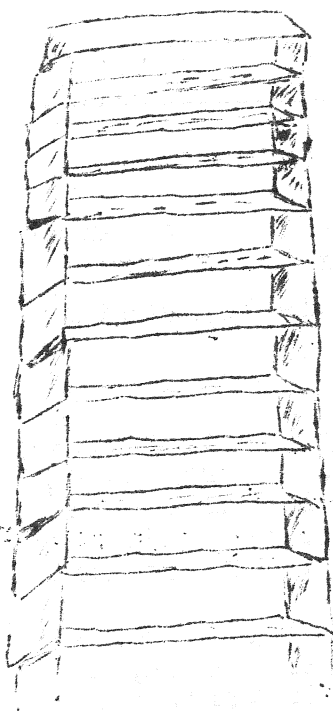
2. Knip een stuk weg als aangegeven, nl precies een halve cilinder.

3. Druk het geheel plat, zodat het resultaat wordt als hier aangegeven.

4. Buig de beide uiteinden naar omlaag.

5. Neem de beide uiteinden in de ene hand, en trek met de andere hand voorzichtig de bovenste trede omhoog, daarna de tweede, en schuif zo vervolgens de hele ladder uit. Oppassen: niet te ver uittrekken. Druk de zijkanten verder plat.

WIJ LEZEN SAMEN DE "INSTITUTIE"

Boek III, hoofdstuk XXV: Over de laatste opstanding.

Ofschoon Christus, de Zon der gerechtigheid, die, na de dood overwonnen te hebben, door het evangelie schijnt, ons het leven verlicht heeft gelijk Paulus getuigt, tengevolge waarvan er ook van ons gezegd wordt, dat we door het geloof overgegaan zijn van de dood tot het leven, en dat we niet meer vreemdelingen en bijwoners zijn, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods, die ons met zijn eniggeboren Zoon zelf heeft doen zitten in de hemelen, zodat ons tot volkomen gelukzaligheid niets ontbreekt (2 Tim. 1 : 10; Joh. 5 : 24; Ef. 2 : 6, 19) -

zo moeten wij toch, opdat het ons niet moeilijk zij, nog onder een hard krijgsveld geëfend te worden, alsof de overwinning door Christus behaald, geen vrucht opleverde, weten wat elders over de aard der hoop geleerd wordt. Want aangezien we hopen, de dingen die men niet ziet (Rom. 8 : 25), en, zoals elders staat, het geloof het bewijs der zaken is, die men niet ziet (Hebr. 11 : 1), wonen wij uit van de Here, zolang wij ingesloten zijn in de kerker des vleses (2 Cor. 5 : 6). Daarom zegt dezelfde Paulus elders (Col. 3 : 3), dat wij gestorven zijn en dat ons leven met Christus geborgen is in God, en dat, wanneer Hij, die ons leven is, geopenbaard zal zijn, ook wij met Hem zullen geopenbaard worden in heerlijkheid.

Dit is dus onze toestand, dat wij matig en godzalig levend in deze wereld, verwachten de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van de grote God en onze Zaligmaker, Jezus Christus (Tit. 2 : 12). Hier is meer dan gewone lijdzaamheid nodig, opdat wij niet vermoeid teruglopen of onze wachtpost verlaten.

Al wat dus tot nu toe tot onze zaligheid uiteengezet is, eist, dat wij onze harten tot de hemel verheffen, opdat wij Christus, die wij niet gezien hebben, mogen liefhebben, en in Hem gelovend, ons mogen verheugen met een onuitspreklijke en heerlijke vreugde, totdat wij het einde van ons geloof verkrijgen, gelijk Petrus vermaant (1 Petr. 1 : 8). Daarom zegt Paulus (Col. 1 : 5), dat het geloof en de liefde der vromen ziet op de hoop, die in de hemel is weggelegd. Wanneer wij zo de ogen op Christus slaan en hangen aan de hemel, en niets op aarde onze ogen verhindert om ons op te voeren tot de beloofde gelukzaligheid, dan wordt waarlijk vervuld het woord, dat ons hart is, waar onze schat is (Matth. 6 : 21). Vanhier komt het, dat het geloof zo zeldzaam is in de wereld, omdat niets voor onze traagheid moeilijker is dan door talloze hindernissen op te klimmen en voort te gaan tot de prijs der hemelse roeping.

Bij de grote hoop der ellende, waaronder wij schier bedolven worden, komt de bespottung der onheilige mensen, waardoor onze eenvoudigheid belemmerd wordt; daar wij de verlokkingen der tegenwoordige goederen vrijwillig verzaken en de gelukzaligheid, die voor ons verborgen is, als een vluchtige schaduw schijnen na te jagen.

Kortom: van boven en beneden, van voren en van achteren belagen ons hevige verzoeking, tot het verduren van welke onze gemoeiden in het geheel niet in staat zouden zijn, wanneer ze niet waren losgemaakt van de aardse dingen en verbonden aan het hemelse leven, dat in schijn ver van ons verwijderd is.

Daarom is eerst hij grondig gevorderd in het evangelie, die gewend is aan de voortdurende overdenking van de gelukzalige opstanding.

Z E N D I N G E N E V A N G E L I S A T I E

.....

In ons reisverslag over Mato Grosso stipten we de werkzaamheid aan van de Navigators in Curitiba. Deze organisatie zet het zendingswerk onder de studenten aan de universiteiten in Curitiba op. Er zijn daar echter nog meer organisaties werkzaam.

We onvingen enig informatiemateriaal van de Aliança Bíblica Universitária do Brasil. Uit een brief, die we van secretaris W.G. Bragg mochten ontvangen, citeren we:

"Reeds 10 jaar werkt onze organisatie onder de universiteitsmensen in Brasil. Wij hebben een trainingsprogramma voor de studenten. De opzet hiervan is hen voor te bereiden op het evangeliserend bezig zijn onder hun collega's. De basis van ons programma is de bestudering van de Bijbel. In Paraná, Curitiba, hebben wij onze medewerkster Srta R. Siemens."

Gelukkig was deze brief vergezeld van een aantal folders, zodat we meer te weten konden komen van het klimaat, waarin deze Aliança werkt. Nu bleek al uit de brief, dat men als basis voor het werk neemt de bijbelstudie. Een zaak waarover we ons alleen maar verblijden kunnen. Maar bij het doorlezen van het materiaal stuitte we op een probleem, nl: er wordt steeds gesproken over de kerk. Maar ongedefinieerd. Men denkt aan een soort verzamelkerk. En daarmee komen we aan het punt dat de op dit moment gestreden strijd in Holland van verregaand belang is. Moet in de zin van de 'Open Brief' het zendingswerk worden opgezet, net als einddoel een verzamel-wereldkerk, of betekent het uitgezonden zijn als geheiligden in de waarheid een roeping om te werken met art. 27, 28 en 29 N.G.B. als mede-uitgangspunt?

Daarom moeten we ook deze zaken in Nederland nauwkeurig volgen, om zo te kunnen meewerken over het hier te beginnen werk.

Eigenlijk zou je zo graag willen, dat het werk met als basis de door Jezus Christus zo duidelijk gegeven principia voor kerkbouw, reeds vandaag begon, omdat wij als Gereformeerden een belangrijke inbreng hebben en misschien mee een bepaalde ontwikkeling kunnen beïnvloeden.

Wat die bepaalde ontwikkeling inhoudt, zou ik willen demonstrenen met een citaat uit het manifest van Prof. Dr. Waldir Carvalho Luz (prof. aan het Presbiteriaanse seminarie in Campinas):

"Ik verklaar, dat verschillende theologische inzichten (liberaal en orthodox) die in onze kerk getolereerd worden, vierkant tegenover elkaar staan. Zij kunnen niet vreedzaam naast elkaar voort bestaan. Ik verklaar, dat ik vroeger meende, dat deze zienswijzen elkaar konden respecteren binnen dezelfde kerk, maar door het resultaat en door observatie van de uitwerking ervan in ons en in andere landen, ben ik tot de conclusie gekomen, dat het onmogelijk is deze twijfelpositie te blijven innemen."

Dr Luz komt tenslotte tot de conclusie, dat als deze tegenwoordige toestand niet gecorrigeerd kan worden, "wij niet in harmonie kunnen samenleven, en omdat wij ons geweten rein willen bewaren, is er slechts deze weg: als Abraham en Lot onze tenten van elkaar scheiden, met pijn in het hart.... Wij zijn zover gekomen, dat het niet verantwoord is dat deze zaken op deze wijze zich verder ontwikkelen".

Daarom zeggen wij vrijmoedig: Brasil heeft U nodig, ds Braaksma. Ja zelfs verscheidene Gereformeerde predikanten !!

A. Nap.